

Arrest

nr. 124 193 van 20 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 februari 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 15 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 2 juni 1986.

Op 27 maart 2013 verklaren de verzoekende partij en haar partner wettelijk te willen samenwonen voor de ambtenaar van burgerlijke stand van Antwerpen.

Op 1 juli 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van wettelijk samenwonende met een Belg.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 4 december 2013, met kennisgeving op 7 januari 2014, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.07.2013 werd ingediend door:

Naam: (...)

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Foto's: er werden 6 foto's voorgelegd waarop de datum 02/07/2012 gedrukt staat en 1 foto waarvan de datum 14/01/2012 is. Aan de hand van deze voorgelegde foto's kan men niet stellen dat het hier bewezen is dat het om een duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen gaat. Op basis van de foto's werd immers niet aangetoond dat betrokkenen elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

- Verklaringen op eer door derden: Deze verklaringen op eer door derden kunnen niet in overweging genomen worden gezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden.

- 3 mails: 2 mails dateren van 11 augustus 2011 en 1 mail dateert van 10 augustus 2011. Gezien de aanvraag werd ingediend in juli 2013 kan aan de hand van deze mails kan niet vastgesteld worden dat betrokkenen elkaar reeds 2 jaar kennen.

- Inschrijvingsbewijs VDAB dd. 13/09/2013 op naam van betrokkene: dit document bewijst niet dat het hier over een duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen gaat.

- Attest maatschappelijke oriëntatie: het betreft hier een cursus voor betrokkene voor het werkjaar 2012-2013, men kan echter niet stellen dat aan de hand van dit document de duurzame en stabiele aard van de relatie bewezen is.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze niet toereikend zijn.

Er werd een pensioenfiche voorgelegd van de Belg waaruit blijkt dat zijn inkomsten niet toereikend zijn.

Uit het voorgelegde aanslagbiljet van de Belg van het aanslagjaar 2013, inkomstenjaar 2012 blijkt dat hij een gemiddeld maandelijks inkomen in 2012 van 1012,13€ had. Men kan niet stellen dat deze inkomsten toereikend zijn, gezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt. Bijgevolg ligt het inkomen van de Belgische partner voor hem alleen maar net boven deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980 Regelmatic verblijf in België verstreken. .”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan:

“Schending van artikel 7 lid 1 c van Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003

inzake het recht op gezinshereniging. Schending van de artikelen 40 bis, 40ter en 42 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Het artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 geeft in § 2, 2° de volgende definitie van een familielid van de burger van de Unie:

“de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens een jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”

Artikel 40ter Vreemdelingenwet bepaalt in haar tweede lid het volgende:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.” (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480)

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing geeft de volgende motivering (eigen onderlijning):

(...)

Wat betreft het aantonen van een duurzame en stabiele relatie, merkt verzoekster op dat zij wel degelijk een relatie met haar partner heeft sinds meer dan twee jaar voor de aanvraag en waarbij ze elkaar meer dan drie maal ontmoet hebben gedurende meer dan 45 dagen.

Zij hebben elkaar immers leren kennen in 2011 zoals blijkt uit het e-mailverkeer. Sinds 2012 wonen zij onafgebroken samen, zoals blijkt uit de foto's en verklaringen op eer. Zij maakten hun samenwoning officieel met de verklaring wettelijke samenwoning dd. 27 maart 2013.

Zij zagen elkaar uiteraard ruim meer dan drie keer en in totaal ruil meer dan 45 dagen, zodat er sprake is van een duurzame en stabiele partnerrelatie.

De verklaringen op eer worden echter zonder meer van tafel geveegd. Er wordt gesteld dat ze niet in overweging kunnen worden genomen omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden. Nochtans werden alle verklaringen gedateerd en voorzien van een handtekening met een kopie van de identiteitskaart, zodat niets de DVZ in de weg stond om ze op hun waarachtigheid te toetsen.

Uit het voorgaande volgt dat zij zeer zeker aan minstens één van de criteria van het artikel 40 bis, § 2, 2° voldoen.

Er is dan ook geen sprake van een correcte feitenvinding. Het dossier werd niet zorgvuldig samengesteld noch behandeld; het zorgvuldigheidsbeginsel werd niet nageleefd.

Wat betreft de voorwaarde dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, stelt verzoekster eveneens vast dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet werd nageleefd, gelet op het bepaalde in artikel 42 §1 Vreemdelingenwet (eigen onderlijning):

“§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Hieruit volgt dat als de Belgische partner geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, de DVZ de aanvraag gezinshereniging niet automatisch mag weigeren.

De DVZ moet eerst een behoefteanalyse maken van het gezin. Op basis daarvan had de DVZ moeten bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in de behoeften van het gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

Dit is in casu niet gebeurd. DVZ gaat niet na welk het daadwerkelijk beschikbaar inkomen is van de heer KNAPEN.

De motivering van de bestreden beschikking gaat in het bijzonder voorbij aan het feit dat verzoeker huurt van een sociale woningmaatschappij, hetgeen nochtans bekend is.

Overeenkomstig artikel 7 lid 1 c van Richtlijn 2003/86/EG dient de motivering in die zin te zijn dat DVZ in concreto moet beoordelen of het inkomen van de echtgenoot van verzoekster voldoende is om verzoekster naar hier te onderhouden. De bestreden beslissing heeft gewoonweg geoordeeld dat zijn pensioen niet volstaat.

Verzoeker wijst tevens op de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft in haar arrest van 4 maart 2010 in de zaak Chakroun (C-578/08).

Het Hof heeft geoordeeld dat bij de beoordeling van de stabiele en regelmatige inkomsten rekening mag worden gehouden met nationale minimumlonen en pensioenen, maar deze bevoegdheid is niet onbepaald. Het Hof heeft op basis hiervan geoordeeld dat wel een bepaald referentiebedrag mag worden vastgesteld, maar dat de gezinshereniging niet zonder meer mag worden uitgesloten wanneer hier niet aan wordt voldaan zonder de individuele situatie van iedere aanvrager in concreto te beoordelen. Het Hof acht de huidige norm van 120 % niet conform de inkomenseis van de richtlijn 2003/86/EG.

De bestreden beslissing heeft op geen enkele manier onderzocht welke de onkosten zijn die de echtgenoot van verzoekster maandelijks al dan niet heeft. Zo heeft de bestreden beslissing de maandelijkse huur niet nagegaan, en geen rekening gehouden met het feit dat de echtgenoot van verzoekster een sociale woning betreft. De echtgenoot van verzoekster is een sociale huurder met een huurgeld dat fel onder de gemiddelde markthuurgeld ligt.

Verzoeker merkt op dat hij een huurovereenkomst heeft met de sociale huisvestingsmaatschappij Woonhaven Antwerpen, zodat de te betalen huurprijs werd aangepast aan zijn inkomen en gezinssamenstelling.

De bestreden beslissing heeft hiermee geen rekening gehouden. De bestreden beslissing heeft niet op een juiste manier in concreto geoordeeld, doch enkel de armoedegrens als norm gesteld.

Het stabiele en regelmatige pensioeninkomen, te samen met de sociale huur, volstaan om hemzelf en zijn partner te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand.

De motivering van de bestreden beslissing is foutief; de materiële motiveringsplicht werd niet vervuld. Het artikel 42 §1 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 is aldus geschonden.”

2.2. De verwerende partij beantwoordt in haar nota:

*“(…) Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verklaringen op eer niet op hun waarachtigheid en feitelijkheid getoetst kunnen worden, zelfs indien het Bestuur met de betrokken personen contact zou hebben opgenomen. Verklaringen op eer zijn verklaringen die door om het even wie voor om het even wat kunnen worden opgesteld en die niet noodzakelijk met de objectiviteit overeenstemmen
(…)*

Aangaande de duurzame en stabiele relatie wenst verwerende partij op te merken de bewijslast hieromtrent bij de aanvrager ligt. Bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd is de bewijsvoering vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt echter over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken.

De criteria om vast te stellen of een relatie duurzaam en stabiel is zijn wel uitdrukkelijk door de wetgever bepaald.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;*

Verzoekster toont niet op afdoende wijze aan dat zij en haar partner elkaar reeds sedert meer dan twee jaar kennen en elkaar in deze periode drie maal ontmoet hebben, waarbij deze ontmoetingen in totaal betrekking hebben op vijfenveertig of meer dagen.

Aan de hand van de door verzoekster voorgelegde foto's, die dateren van 02/07/2012 en 14/01/2012 en aangebrachte e-mails van 10 en 11 augustus 2011, kan niet worden aangetoond dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en elkaar voorafgaand aan de aanvraag driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. De andere voorgelegde elementen, met name het inschrijvingsbewijs VDAB van 13/09/2013 en het attest maatschappelijke oriëntatie voor het werkjaar 2012-2013 bewijzen evenmin de duurzame en stabiel relatie.

Verzoekster benadrukt nog dat zij sedert 27 maart 2013 samenwoont met haar partner maar bewijst hiermee niet dat zij voldoet aan één van de drie door de wetgever vooropgestelde criteria om het duurzaam en stabiel karakter van haar relatie aan te tonen.

Waar verzoekster verwijst naar het arrest Chakroun om aan te tonen dat de inkomenseis van 120% niet conform de richtlijn 2003/86/EG is, wenst verwerende partij op te merken dat de artikelen 40 en volgende van de wet van 15 december 1980, wat betreft de daarin vervatte inkomensvereiste, de omzetting vormen van artikel 7, lid 1, aanhef en sub c van de richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, die uitsluitend van toepassing is op onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven.

Het Hof oordeelde dat die bepalingen een individuele beoordeling waarborgen zoals bedoeld door het Hof van Justitie in het arrest Chakroun van 4 maart 2010 (C-578/08).

Ook hier geldt dat die bepalingen niet tot gevolg hebben dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien de bestaansmiddelen van de gezinshereniger lager zijn dan het referentiebedrag dat gelijk is aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.. Aldus waarborgen die bepalingen een individuele beoordeling zoals bedoeld door het Hof van Justitie in het voormelde arrest van 4 maart 2010.

De beoordelingsvrijheid van het bestuur waarborgt de individuele benadering.

In het arrest Chakroun stelde het Hof van Justitie bevoegdheid van de lidstaten aldus moet worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. De beoordelingsvrijheid van het bestuur wanneer de bestaansmiddelen van de gezinshereniger lager zijn dan het wettelijk vastgelegd referentiebedrag waarborgt de individuele benadering.

Het Hof achtte zich niet bevoegd om een in een staat vastgelegd referentiebedrag als zodanig op zijn opportuniteit te beoordelen. In het genoemde arrest stelde zij evenwel vast dat de door de Nederlandse autoriteiten gehanteerde referentiebedrag van 120% van het minimuminkomen van een 23-jarige werknemer, waarbij boven dit bedrag een beroep op bijzondere bijstand in beginsel is uitgesloten, kennelijk niet beantwoordt aan het doel uit te maken of een persoon beschikt over regelmatige inkomsten om in zijn onderhoud te voorzien, omdat het begrip „sociale bijstand” niet mag worden uitgelegd als bijstand ter dekking van bijzondere en onvoorziene kosten. Uit het feit dat bovendien het minimuminkomen in plaats van 120% daarvan in aanmerking wordt genomen indien de gezinsband tussen echtgenoten reeds bestaat voor de komst van de referentiepersoon naar de Europese Gemeenschap, leidde het Hof af dat volgens de Nederlandse autoriteiten zelf het minimuminkomen voldoende inkomsten uitmaakt. (H.J.E.U. 4 maart 2010, zaak C-578/08, Rhimou Chakroun tegen Minister van Buitenlandse Zaken, 49-51)

Uit die rechtspraak kan geenszins worden afgeleid het referentiebedrag van 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, op zich strijdig zou zijn met de geldende Europese regelgeving.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde uitdrukkelijk dat door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger die een derdelander is ten minste gelijk moeten zijn aan 120 pct. van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, de wetgever een referentiebedrag heeft willen vaststellen zoals bedoeld door het Hof van Justitie in het voormelde arrest. (Grondwettelijk Hof, arrest van 26 september 2013, nr. 121/2013, p. 74)

Haar uiteenzetting laat bijgevolg niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is ongegrond.”

2.3.1. Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij het voorwerp van haar beroep omschrijft als zijnde “de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 04.12.2013, ter kennis gebracht op 07.01.2014, met name de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten”.

Uit deze omschrijving dient te worden begrepen dat de verzoekende partij als tweede bestreden beslissing de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht.

Evenwel kan in het middel geen grief worden gevonden die zich richt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ter terechtzitting wijst de Raad op het volgende:

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing zijn onontvankelijk (RvS 12 januari 1999, nr. 78.055).

Er dient te worden vastgesteld dat het verzoekschrift geen middel bevat in de zin van de voornoemde bepaling voor wat het beroep tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is derhalve onontvankelijk. Het hierna volgend onderzoek betreft enkel de eerste bestreden beslissing, de weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

2.3.2. Waar de verzoekende partij de eerste beslissing, zijnde de weigering van verblijf, inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Deze bepaling dient te worden samengelezen met artikel 40bis van de vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“(…)

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

§ 3

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziet, samengelezen met artikel 40bis van dezelfde wet, in de toekenning van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die de partner is van een Belgische onderdaan, doch onder meer op voorwaarde hetzij dat wordt bewezen dat zij elkaar sedert minstens twee jaren voorafgaand aan de aanvraag kennen waarbij bijkomend moet aangetoond worden dat zij regelmatig telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichtgeving met elkaar contact hielden, hetzij dat zij elkaar in de twee jaren voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer bedroegen.

Het is niet betwist dat de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie is ingediend op **1 juli 2013**.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij bewijzen heeft bijgebracht waaruit een samenwoning kan worden afgeleid die onafgebroken is sedert 1 juli 2012, hetzij gedurende één jaar voorafgaand aan de aanvraag: verzoekende partij en haar partner legden de verklaring van wettelijk samenwoning af op 27 maart 2013. Het huurcontract betreffende hun woning in België vermeldt enkel de naam van de partner van de verzoekende partij.

Bijgevolg dringt het onderzoek zich op naar het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarde van *“ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;”*. De verzoekende partij heeft geen kinderen.

Omdat de aanvraag is ingediend op 1 juli 2013 moet de verzoekende partij bewijzen dat zij haar Belgische partner kent, **minstens sedert 1 juli 2011**. Uit het administratief dossier blijkt dat dergelijk bewijs ontbreekt.

Volgende stukken werden overgemaakt:

- huurcontract evenwel enkel op naam van de partner en daterend van 7 juni 2013
- verklaring van wettelijk samenwoning van 27 maart 2013
- inschrijving wachtlijst opleiding van de verzoekende partij van 8 mei 2013
- inkomsten partner
- foto's met datum van 14 januari 2012
- mailbericht van partner van 10 augustus 2011 die stelt dat hij zeer gelukkig is sedert hij haar heeft ontmoet enige dagen geleden
- ander e-mailverkeer van 11 augustus 2011
- verklaring van derden die stellen dat zij de verzoekende partij en haar partner “bijna twee jaren” kennen: deze verklaring is ongedateerd
- bewijs van verlies identiteitskaart van 15 oktober 2012
- verklaring derde die stelt dat hij de verzoekende partij en haar partner kent sinds augustus 2011
- verklaring van derde van 17 juni 2013 die bevestigt de verzoekende partij en haar partner te kennen sedert augustus 2011.

Bijgevolg blijkt uit geen enkel van deze stukken dat de verzoekende partij en haar partner elkaar kenden sedert 1 juli 2011. Wel integendeel uit het e-mailverkeer tussen hen lijkt dat zij elkaar ontmoet hebben begin augustus 2011, zijnde een maand later dan nodig om aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet te voldoen.

De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat de bestreden beslissing terecht oordeelt: *“Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.”* Deze motivering, samen met de verwijzing naar de juridische grondslag en de uitvoerige bespreking van de stukken is afdoend zodat geen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen kan terug gevonden worden.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt onzorgvuldig te zijn en het motief bekritiseert dat de verklaringen van derden niet in overweging kunnen genomen worden omdat ze niet op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden, toont deze grief, gelet op het voorgaande geen belang. De verzoekende partij stelt terecht dat de waarachtigheid kan getoetst worden nu de derde naam, toenaam en adres bekend maakt. Dit brengt evenwel geen soelaas nu de inhoud van de verklaring, zelfs al is deze waarachtig, niet aantoont dat de verzoekende partij en haar partner elkaar kenden twee jaren voorafgaand aan de aanvraag. Evenmin blijkt uit de inhoud van deze verklaringen van derden dat de verzoekende partij en haar partner sinds 2012 onafgebroken samenwoonden wat verkeerdelijk is gesteld in het middel. Weten dat beide een relatie hebben is iets anders dan samenwonen. Evenmin kan ingezien worden hoe de foto's een bewijs van samenwoning kunnen leveren. Bijgevolg maakt de verzoekende partij met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Voorts volstaat de vaststelling dat gelet op het ontbreken van een bewijs van het bestaan van een duurzame relatie in de zin van voormelde wettelijke bepalingen de verwerende partij er niet toe gehouden is enig verder onderzoek te verrichten naar het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Evenmin was de verwerende partij er toe gehouden, bij gebreke hiervan, een behoefteanalyse te verrichten. De motieven die op deze elementen betrekking hebben, zijn overtollige motieven derwijze dat de kritiek hierop gericht niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De grieven vermeld op pagina 4 vanaf *“Wat betreft de voorwaarde dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt (...)”* en pagina 5 van het verzoekschrift zijn bijgevolg niet dienstig. Noch de materiële motiveringsplicht noch de zorgvuldigheidsplicht zijn geschonden. Evenmin maakt de verzoekende partij de schending van de door haar overige aangehaalde bepalingen aannemelijk daargelaten de vraag dat zij op dienstige wijze de schending van artikel 7, lid c van de richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 kan aanvoeren.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN